

Nr 41.

Godkänd av första kammaren den 24 februari 1926.

Godkänd av andra kammaren den 24 februari 1926.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar av 5 och 6 kap. strafflagen.

(Första lagutskottets utlåtande nr 6.)

T I L L K O N U N G E N .

Genom en den 21 november 1925 dagtecknad proposition, nr 5, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda utdrag av i statsrådet och lagrådet förda protokoll, föreslagit riksdagen att antaga vid propositionen fogat förslag till lag om ändring i vissa delar av 5 och 6 kap. strafflagen.

Under åberopande av vad som anförts i första lagutskottets av riksdagen godkända utlåtande nr 6, varav ett tryckt exemplar härvid fogas, får riksdagen anmäla, att riksdagen i anledning av Kungl. Maj:ts förevarande proposition för sin del antagit följande

L a g**om ändring i vissa delar av 5 och 6 kap. strafflagen.**

Härigenom förordnas, att 5 kap. 14—18 §§ och 6 kap. 7 § strafflagen skola erhålla nedan angivna ändrade lydelse samt att i förstnämnda kapitel skola införas fem nya paragrafer, betecknade 19—23 §§, av den lydelse nedan angives:

5 KAP.**14 §.**

Straff vare förfallet för brott, som ej blivit åtalat:

1. inom tjugufem år, om enligt lag straffarbete på livstid kan följa å brottet;
2. inom femton år, om det högsta straff, varmed brottet är i lag belagt, är straffarbete på viss tid över åtta år;

3. inom tio år, om högsta straffet är straffarbete över två men icke över åtta år;
4. inom fem år, om högsta straffet är straffarbete icke över två år;
5. inom två år, om brottet ej är belagt med svårare straff än fängelse.

15 §.

För brott, som av ämbetsman begås i ämbetet, vare straffet förfallet, om åtal ej blivit anställt inom två år, där brottet i lagen med endast bötesstraff belagt är, eller inom fem år, där brottet är av den beskaffenhet, som i 25 kap. 17 § förmäles.

För andra brott, som av ämbetsman begås i ämbetet, vare, där ej annorlunda stadgat är, straffet förfallet, om brottet icke blivit åtalat inom tio år; dock skall, där straff, som i 14 § första eller andra punkten sägs, kan följa å brottet, gälla vad där stadgas.

16 §.

De i 14 och 15 §§ bestämda tider skola räknas i allmänhet från den dag brottet begicks, men i de fall, som i 15 kap. 17, 18 eller 21 § eller i 22 kap. 8 § 1 mom. sägas och ej åtalas må, innan till återgång av giftermål dömt är, från den dag domen därom vann laga kraft.

Åtal anses vara börjat, då kallelse till svaromål är den, som tilltalas skall, i laga ordning kungjord eller han för brottet häktad blivit.

17 §.

Är åtal börjat inom tid, som i 14 eller 15 § bestämmes, och har det åtal blivit avbrutet; då skall för rättigheten att åtalet fullfölja lika tid, som i samma paragrafer utsatt finnes, räknas från den dag avbrottet skedde.

18 §.

Har någon begått brott, som i 14 § första, andra eller tredje punkten sägs, och har han därefter, innan tid för åtal förflutit, ånyo förövat brott, som i lag är belagt med straffarbete över två år; då skall tid för rättigheten att det förra brottet åtala räknas från det senare brottet. Vad sålunda stadgats skall äga motsvarande tillämpning, där den brottslige, innan tid för åtal är ute, begår ytterligare brott, varå straff, som nyss är sagt, kan följa.

19 §.

I intet fall må straff ådömas, sedan trettio år, eller, där brottet enligt lag icke är belagt med straffarbete över två år, sedan femton år förflutit från dag, som i 16 § sägs.

20 §.

Ådömt straff vare förfallet, där domen ej börjat verkställas, innan nedan nämnda tider förflutit från det domen vann laga kraft:

1. trettio år, där straffarbete på livstid ådömts;
2. tjugu år, där straffarbete på viss tid över åtta år ådömts;

3. femton år, där straffarbete på längre tid än två år men icke över åtta år ådömts;

4. tio år, där straffarbete icke över två år ådömts;

5. fem år, om straffet ej var svårare än fängelse.

Huru ådömt straff tidigare kan vara förfallet, därom stadgas i särskild lag angående villkorlig straffdom.

21 §.

I avseende å straff, som i 2 kap. 15 § sägs, gälle ej viss tid för doms verkställande.

22 §.

Skall någon undergå frihetsstraff på viss tid och varder verkställigheten avbruten, sedan straffet till en del avtjänats; då skall, för återupptagande av verkställigheten, ny tid räknas från den dag avbrottet skedde, eller, där villkorlig frigivning ägt rum men återkallats eller förklarats förverkad, från den dag, då beslut därom vann laga kraft; och varde tiden, jämlikt 20 §, beräknad med hänsyn till vad av det ådömda straffet återstår efter avdrag av vad redan blivit verkställt.

23 §.

Har straff, som i 20 § 1 mom. första, andra eller tredje punkten sägs, blivit ådömt men icke börjat verkställas, och begår den dömde, innan straffet förfallit, ånyo brott, som i lag är belagt med straffarbete över två år; då skall för det förra straffets verkställande tid, som i nämnda lagrum stadgas, räknas från det senare brottet.

Har avbrott skett i verkställigheten av sådant straff och begår den dömde, innan tid förflutit, som i 22 § stadgas, brott, som i 1 mom. är sagt; då skall, för återupptagande av straffverkställigheten, samma tid räknas från det senare brottet.

Vad i 1 och 2 mom. är stadgat skall äga motsvarande tillämpning, där den dömde, innan straffet förfallit, begår ytterligare brott, som där är sagt.

6 KAP.

7 §.

Har straff förfallit eller tid till avbrutet åtals fullföljd blivit försutten, efter vad i 5 kap. 13, 14, 15, 17, 18 eller 19 § sägs; vare dock målsägande ej därigenom betaget att det skadestånd söka, vartill han eljest kan berättigad vara.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1926.

Stockholm den 24 februari 1926.

Med undersåtlig vörndnad.